

החשפניח הבלונדיית שלפה פיגיון -

היא רצתה לדקור איש זה -

מדוע: סינאה? שינאה? אהבה?

תעזוב את הארץ בזמן, ירשו לה לחזור כתיירת.

כשחזרה באפריל, לא הורשתה לרדת אל החוף. והיה מראה מזועזע לראות שעמדה על הסיפון של האניה העוגנת ובוכה. ככה החזירו אותה ליחן. בסוף חודש מאי הגיעה קארן עוד הפעם. הפעם היא הגיעה ללוד, כשחזרה באפריל, לא הורשתה לרדת אל החוף. והיה מראה מזועזע לראות שעמדה על הסיפון של האניה העוגנת ובוכה. ככה החזירו אותה ליחן. בסוף חודש מאי הגיעה קארן עוד הפעם. הפעם היא הגיעה ללוד,

אחרי כן פרצה בככי קורע-לב ויבבה: "מה עשית לי? יוסף, מה עשית?"

"זה לא נכון!"

מה שהוא עשה לה, ומה שהיא עשתה לו, סיפר המאהב, שי התלונן במשטרה שאהובתו ניסתה לרצחו:

קוראים לי ברוך יוסף ואני היום בן 37. עליתי מעיראק ועבדתי בכל מיני עבודות. אחר-כך עברתי קורס של מורים, וב-1957 נסעתי לאנגליה ללמד בבית-ספר. באנגליה נשאתי אשה אנגליה, ואחרי שנולד לנו בן חורתי לישראל. אבל אשתי לא יכלה להסתדר בארץ. האקלים לא מצא חן בעיניה. וגם אנחנו לא הצלחנו להסתדר ביננו. אחרי שנולדה הבת החלטנו להיפרד ואשתי חזרה לאנגליה. עד היום עומד ותלוי הגט שלנו, וזהו גט המקור של המחלוקת ביני ובין קארן שהביאה לכל הפרשה.

את קארן הכרתי בינואר השנה, אצל ה' זקן שקוראים לו אהרון הללויה. היא ביקשה ממני שאתרנס לה מה שנכתב עליה בהעוולט הזה (1481). אז התברר לי סיפורה המעצוב, והחלטתי לקחת אותה תחת חסותי. מאז היא גרה אצלי בבית.

כשקארן עכדה בקאזינו באר, בתור רקדנית חזוקת-אבוקות, ורשתי ממנה הבוסים שלה שתעבוד גם בתור מארחת. היא סירבה ובג' לל זה היתה מריבה בינה ובין בעל המועדון. היא הפסיקה לעבוד ולא רצו לשלם לה מה שהגיע לה. או היא עשתה שביתה. בעל המועדון קרא למשטרה והם עצרו אותה. בעל-המועדון האשים אותה שהיא משתמשת בסמים, שהיא תמיד שיכורה וגם שהיא לא נורמלית. זה לא נכון. היא אוהבת אומנם לשותות, אבל אף פעם לא השתמשה באיזה סמים. אני יודע את זה מאה אחוז בגלל שהיא גרה אצלי כבר חצי שנה.

אחרי זה המשטרה רצתה שהיא תעזוב את הארץ. היות שחווה העבודה שלה היה

"מה את עושה? משוגעת! תורידו את הסכין!"
"אני אהרוג אותך אם לא תתחתן איתי!"
"הפסיקי! השליכי את הסכין הזה!"
טרח... טרח...

השכנים בבית מספר 16 א' ברחוב זרר בכל, נבהלו באמת ובתמים. הם יצאו למרססות, מבוהלים אך מלאי-סקרנות. אחדים אפילו אזורו אומץ, טיפסו במדרגות לעבר הקומה הרביעית ודפקו על הדלת. איש לא פתח. הצעקות נמשכו. לפתע הופיעה על מרפסת הדירה אשה גדולת גוף, צהובת שיער, לבושה בחזיה ותחתונים. האשה התכוופה אל מעבר למעקה, והשליכה למטה בכל כוחה, מגדולינה מזרחית עתיקה. כלי-הנגינה התנפץ ברעש מחריש אוזניים בחצר הבית.

"מה את עושה? מה את עושה?" נזעק הגבר בתוך הדירה. ואז פרץ החוצה, טרק אחריו את הדלת, פילס לו דרך בקפיצות ודילוגים בין השכנים המתלחשים שהתאספו סביבו.

בהגיעו לרחוב קפץ למונית, דהר לתחתן המשטרה, ורץ לעבר היומנאי. "אדוני הי שוטר, רצו לרצוח אותי! ניסו לדקור אותי בשבתייה! עוררה! משטרה!"

סמל ושני שוטרים הצטרפו מיד אל ה' גבר, נכנסו לניידת, ונסעו עמו לדירתו, לקול צפירות הסירנה.
"למה באתי לפה בכלל?" בקעו צעקות אימים מן הדירה. השוטרים נכנסו פנימה במהירות. "אתה מלובק!" הסתערה קארן קינגסלי, לשעבר חשפנית, על הגבר שלה, יוסף ברוך, שהביא לה הביתה שוטרים.

מאהבה של

בשמה האמיתי, קארן ויליאמס, ולפי זה היא קיבלה ויזה לשלושה חודשים.

לא לבושה מדא

ריא באה בכזונה חוקה לעזוב את המקצוע שלה בגלל שהיתה מאוהבת בי רוצתה ברצינות לשנות את חייה. כך חיינו ביחד ולא היו בעיות. רק שמפעם לפעם היתה שותה, ואז היו קצת בעיות. אבל לא כמו שהיה פעם. באותה תקופה התכוונתי בכל הרצינות לורו את עניין הגט שלי שאוכל להתחתן איתה. אבל היות שאישתי היה באנגליה, היתה בעיית הגט מסובכת ונמשכה הרבה יותר זמן ממה שהיה לקארן סבלנות לחכות. אחרי הכל, היא בת שלושים. ביום חמישי שעבר קרתה ביננו מריבה בגלל הגירושין שלי. וכשחזרתי מהעבודה במלון אחרי הצהרים מצאתי אותה המומה לגמרי, לא לבושה מלא. ואני חושב שהיתה גם שתויה. היא צעקה נורא ואמרה שאם אני לא עושה צעד רציני לקראת הגירושין שלי, היא תהרוג אותי בסכין. על השולחן היתה באותו זמן אחת מהשבירות שאני אוסף אותם כל פעם שאני יורד לבאר-

נערת האש

באחת מהופעותיה במועד זלפיד אש בוועד. היא תן כדי ריקוד. קארן, שזכתה בעשרות מדליות

בסוף, כשהיא לקחה וזרקה את המנדולינה שלי, שאני מנגן עליה כבר עשרים שנה, התרגזתי נורא. וקראתי למשטרה. עכשיו אני מתחרט על זה כי זה הביא לה הרבה צרות, ואני לא רוצה שיהיה לה רע. כשבאה המשטרה היא עוד היתה כמו נמרה, והם לא יכלו להשתלט עליה. אז הם עשו לה בפרצוף גז מהמם, עם כזה בקבוק כמו ספריי, ותיכף היא השתתקה. לקחו אותה לנפה הצפונית, ולמחרת בבוקר, כשנודע לי שעצרו אותה לעשרה ימים, הצטרפתי על הכל, וביקשתי לבטל את התביעה. חוץ מזה ראיתי שהמשטרה רוצה להתנכל לה ולגרש אותה מן הארץ ולבזות אותה. סוף סוף הרי אני אוהב אותה והחלטתי לסלוח לה על הכל, ולהתחתן איתה. עד כאן סיפורו של יוסף.

הרגשת

ותה שני... ויליאמס... גית.

דרך האמונה

ארבעה אנשים צועדים קדימה. קרן באמצע, בשמלה פרחונית. לימינה יוסף ברוך. לשמאלה אהרון מילנר, שכתב הקדשה על גבי התמונה: "המשיכי בדרך אמונתך, ותגיעי לבטוח למה שלבך רוצה."

שבע. קארן השתוללה נורא. היא תפסה שאבריה וצעקה: "אני אהרוג אותך אם לא תתחתן איתי!" התחלתי לצעוק עליה, והיא עלי, ואז היא ניסתה לדקור אותי. נתתי לה מכה ביד, והסכין נפלה על הריצפה. היא רתחה. היא הורידה נעל והתחילה לי הכות אותי, זרקה ושברה לי תקליטים ו- בכלל, שברה דברים באיזה אלף לירות. אבל לחזור ארצה, כי המשטרה הבטיחה לה שאם צריך להיגמר בחודש מרס, אז היא נשארה עד כמה ימים לפני גמר הויזה שלה. אז באה המשטרה לבית שלי וביקשה שקארן תעזוב ביום הקבוע. הבטחתי להם וככה היה. בחודש מרס היא עזבה ונסעה לקפ' ריסיין. אבל נשארה אהבה חזקה שאף דבר לא היה יכול להפריד בינינו. קארן ניסתה לחזור ארצה, כי המשטרה הבטיחה לה שאם